

„Immár uram is más, Pallas és vitéz Mars” – vallotta Balassi Bálint lengyelországi bujdosásának kezdetén. Egyfelől a tudományok, a bölcsesség istennője, másfelől a vitézség istene jelképezte a magyarországi reneszánsz értékrendjének két legfontosabb pillérét, erre utalt a hazájától búcsúzós magyar költő, s rajta kívül ezt a kettősséget kívánta harmóniába hozni a kora újkor magyar értelmiségének számos képviselője is. De vajon volt-e esélye a háborúktól sújtott, darabokra szabdalt országban a kultúra, a irodalom művelőinek arra, hogy a kényszerű fegyveres harc mellett egyúttal Pallast és Minervát is szolgálhassák? Milyen elképzelések, miféle történeti konstrukciók keltek életre a kortársak tudatában az egyéni és kollektív megmaradás dilemmáiról, saját katonai és értelmiségi szerepükről, a keresztény Európához csatlakozás különféle formáiról? Miféle szövevényes eljárások, milyen retorikus alakzatok és kommunikációs stratégiák szervezték meg ezeket a sorsértelmező szövegeket, önértelmező és identitáskereső narratívákat? Milyen erőfeszítéseket kívánt a Duna-táj lakosságától az anyagi és szellemi önvédelem az oszmán hódítás idején, a „magyar romlásnak saeculumjában”? Miként vélekedik minderről a legutóbbi idők hazai és nemzetközi szakirodalma? Könyvünk ilyenféle kérdésekre keres válaszokat.

ISBN 963 472 980 0

1900,- Ft